

Allt är Mona Anderssons fel

Det började egentligen den dagen då jag fattade min penna för att börja skriva. Jag hade precis startat min sommarkurs i kreativt skrivande. Det verkade underbart att få en hel sommar att bara sitta och fantisera och skriva. Jag som alltid drömt om att bli författare. Jag arbetade ihärdigt med mina uppgifter och det var när jag kom till uppgiften att skriva en kort novell, som något hände, något som kom att påverka inte bara själva skrivandet utan även hela min sinnesstämning.

Jag fick en idé om att skriva om en medelålders kvinna som plockade fram en dröm om att bli konstnär. Hon blev som besatt och drog sig inte ens för att ljuga både för andra och till slut även för sig själv. I vår kurslitteratur läste jag att man skulle ge sina litterära personer egenskaper och levandegöra dem så mycket som möjligt. På ett mysigt café uppe i ett gammalt vattentorn tillsammans med en välsmakande chokladboll skapade jag Mona Anderssons karaktär. Jag är säker på att hon hade varit förtjust i platsen jag valde. Det var otroligt inspirerande, fantasin skenade iväg med mig. Från en snorkig societetsdam till en helt vanlig arbetarkvinna, hamnade så småningom Mona Andersson någonstans mittemellan.

Det var när jag kom till hennes klädsel som jag fastnade. Jag såg henne i en egocentriskt blommig klänning, men trots att jag funderade mycket blev inte bilden helt tydlig. Veckan eller veckorna som kom, besökte jag ett oräkneligt antal affärer och letade efter Mona Anderssons klänning. Det var så spännande, jag kände mig som en detektiv på jakt efter ledtrådar. Mitt i allt letande kom jag alltid ut med händerna fulla med plastpåsar fullproppade med kläder som jag hade köpt till mig själv. Nya kläder, nya stilar. Hemma satt jag och ritade kläder och gick igenom hela min garderob. Till min stora förskräckelse insåg jag att jag måste byta, köpa nytt eller sy om, och det i massor. Min garderobsinventering blev till långa shoppinglistor som talade sitt tydliga språk.

Att skriva om Mona Andersson väckte upp en otrolig lust till skapande, upptäckande och glädje. Bara jag tänkte på Mona Andersson blev jag glad, näe, glad är inte rätta ordet. Jag blev faktiskt lycklig. Hon kändes så totalt fri och lite halvgalen. En psykolog skulle säkert förklarade det med att Mona Andersson förlöste eller utlöste något hos mig. Vad vet jag?

Min man fick i alla fall inte se mina inköp. Jag smög in med dem på vår gästtoalett där tvätten låg i stora högar. För vem orkar tvätta när hela världen väntar på att bli upptäckt? Istället tog jag fram dem vid ett bra tillfälle, då han kunde uppskatta dem. Jag hamnade till och med i underklädesaffärer, vilket resulterade i en mycket dyrbar bh, för Mona Andersson hon hade minsann bara unnat sig det bästa. Hur det gick med familjens semesterkassa? Det vågar jag inte riktigt tänka på, men om min man frågar mig, säger jag bara att »*Allt är Mona Anderssons fel*«.